

χώρας, τή γεροσύνη αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ταμείου, πού ἀπό τή μιὰ μεριά παίρνει δυὸ σήμερα κι ἀπὸ τὴν ἄλλη χάνει πέντε γιὰ πάντα ;

— Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς διοικήσεως, ἡ μὴ προστριβὴ τῆς δικαιοσύνης, σοῦ λίνε καὶ παρουσιάζουσι οἱ μεγαλοϊδεάτες τῶν καταργήσεων καὶ καμπόσοι μαρκήσιοι ὑπάλληλοι, πού δὲν ξέρομε ποῖθε βρασταί ἢ σκούφις τους, πού μπήγουνε τίς φωνές ἀμασὰ λαβουνο μιὰ δικταγὴ νὰ τραβηχτοῦνε ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου ἢ ἀπὸ καμιά ἄλλη ὁμορφὴ ἐπαρχιακῆ φωνιά καὶ νὰ θυμηθοῦνε πῶς ζούσανε οἱ πατεράδες τους κι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, δὲ θῆκε πολὺς καιρὸς. Αἱ λοιπὸν σοῦ λέω κ' ἐγὼ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναξιοπρέπεια τῆς διοικήσεως καὶ τὸ τρίψιμο τῆς δικαιοσύνης ὅπως τὸ παρασταίνετε, εἶναι ἡ σωτηρία τῆς πολιτείας, τὸ βῆσταμα τοῦ Κράτους καὶ τὸ πλοῦτος τῆς χώρας, ἂν Πολιτεία καὶ Κράτος καὶ Χῶρα δὲν εἶναι μόνο ἡ Ἀθῆνα κι ὁ Πειραιάς, ἀλλὰ ὅλες οἱ πόλεις, κεφαλοχώρια καὶ χωριὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Κι ἂν δὲ σπουδάσατε πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐπιστήμη κι ἂ δὲ διαβάσετε κανένα σπουδαιότερο περιοδικὸ ἀπὸ τίς τελευταῖες ὥρες μὲ τὰ μεγάλα γράμματα, ρωτήστε νὰ μάθετε τί γίνεται στ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου καὶ τῶν κληδοικητῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Αὐτὴ ἡ διάθεση καὶ ἡ ὄρεξη καὶ ἡ τάσις τοῦ νὰ τραβιέται ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ μικρότερα σὰ μεγαλειότερα μέρη ἢ κέντρα, ὅπως λίνε, ἀπὸ κεντρὸ παρατηριέται, μὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἔλαβε μεγάλη ξάπλωση, κατάντησε ἐπιδημία ἔλαβε καὶ τ' ὄνομά της μάλιστα urbanisation, καὶ χωρὶς μεγάλη συζήτηση χαρακτηρίστηκε ἀρρώστεια, ἀφοῦ εἶδαν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ δημοσιολόγοι ἐπιστήμονες καὶ ἰατροὶ ἐκείνων τῶν τόπων τ' ἔσχημα ἀποτελέσματα τῆς, τὴ φυλλοξέρα καὶ τὴν ἐρήμωση, τὴν ξεπούληση καὶ καταστροφὴ τῶν ἐπαρχιακῶν περιουσιῶν, πού τὸν ἀντίχτυπο αἰσθάνονταν κάθε μέρα καὶ περὶότερο τὸ Κράτος. Πολὺ δὲ περὶότερο οἱ ἀρχές καὶ οἱ ὑπεύθυνοι τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐζήτησαν λοιπὸν νὰ εὑρουν καὶ τίς αἰτίες τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς, τὰ μικρόβια, καὶ εἶδαν πῶς εἶναι πάλι οἱ ὁμορφιές, τὰ γλέντια, οἱ διασκεδάσεις, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, τὸ εὐκολώτερο βρέσιμο ἐργασίας ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ξεδουλέματος στὶς μεγάλες πολιτείες καὶ μέρη, πού, σὰν οἱ στραβοὶ στὸν Ἄδη, τραβιόνται ἀπὸ τὰ μικρότερα. Βλῆθηκα λοιπὸν νὰ δυναμώσουν αὐτὸν τὸν ἐξασθενημένον ὀργανισμὸ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπὸ τὴ μιὰ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματίαι ἀξίας . . . 400,000 πρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμματίαι ἀξίας δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξοντα ἀριθμ. 1. 25,000 ἈΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ πρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ καὶ ὑπ' αὐξοντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ πρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	ἐξ	80,000	80,000
1	ἐξ	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
18	ἀπὸ	400	6,000
28	ἀπὸ	200	5,000
1980	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1910, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσιν πληροφωρίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ; Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθῆνας.
Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

μεριά οἱ μεγάλοι καὶ καλοὶ γιατροὶ τῆς Πολιτείας οἱ ἀληθινοὶ πατεράδες πού ἀγαπάνε τὸ ἴδιο δλα τους τὰ παιδιά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ τοπικοὶ ἀρχόντοι· οἱ νομοὶ—πού εἶναι νομοὶ—καὶ οἱ δῆμοι μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία, μὲ κάθε ἐξοδὸ νὰ ὁμορφύνουν τὸν τόπον τους, νὰ κάμουν ἔργα, θέατρα, γλέντια, διασκεδάσεις καὶ αὐτοὶ νὰ ἐτοιμάζουσι δυνατὴ καλοπέραση γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βρασταῖουν τοὺς κατοίκους στὸν τόπον τους, τὰ παιδιά τους στὸ ἔσον τὸ δυνατό ἀνετο καὶ ὁμορφοσυγριμένο σπίτι τους. Ἐνοεῖται πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκολὸ πρᾶμα ἔτσι γενικὰ νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὰ ἴδια μέσα παντοῦ. Κοίταξαν λοιπὸν νὰ ἴδουσι τί ἐξαιρετικὸ πλεονέκτημα, τί ξεχωριστὴ ἰδιότητα φυσικὴ ἢ καὶ φικιστὴ παρουσιάζει κάθε τόπος· τί σφραγίδα—cachet, ὅπως τὴ λίνε—ἔχει, καὶ προσπαθοῦνε πῶς ν' ἀναπτύξουσι αὐτὴ τὴν ἰδιότητα. Εἶναι ἐμπορικὸς, βιομηχανικὸς ὁ τόπος; τί εἶναι κείνο πού μπορεῖ νὰ βρασταῖῃ καὶ νὰ κάμῃ νὰ πάῃ μπροστὰ τὸ ἐμπόριο, ἢ βιομηχανία; Εἶναι παραθαλάσσιος, ἔχει λιμάνι, τὸ λιμάνι του, τὰ μπάνια του, μὲ χοροὺς καὶ νταχτούρια; Βγαίνουνε κοντὰ πούθενά τίποτις παλιόνερα μὲ θειάφι ἢ σόδα καὶ ἀτμούς καὶ τέτοια; Φωνές, κακὸ, νερὰ λαματικά,

πάρκα, σενατόρια, δικηδεάτες. Κεὶ δρόμους παντοῦ καὶ πλατεῖες καὶ θέατρα καὶ μουσικὴς καὶ κακὸ σὲ κάθε κατάλληλη ἐποχῇ. Το δὲ κράτος ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τί κάνει; Ἐνίσχυση σ' ἄλλα αὐτά, δρόμους, συγκοινωνία, βοήθειες καὶ δοσίματα ἀκόμη. Καὶ βῆσταμα καὶ ὑποστήριξη τοῦ ξεπεσμοῦ ὅσο παίρνει. Ἐκατὸ πόλεις στὴ Γαλλίᾳ παρουσίασε ἡ τελευταία ἀπογραφή τῆς μὲ πληθυσμὸν κάτου ἀπὸ 5,000· αὐτὲς πῶς πολὺ ἐξαιρέτικα ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν εἶναι χωριὰ, 2,000, 1,000 κατοίκους ἢ κάθε μία. Ἡ Πολιτεία ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ἀποξενώσῃ, τίς ἀφίνει κάθε μίξις τὴν ἰδιότητά της γιὰ πόλη διατηρώντας τὴν ἢ ὡς πρωτεύουσα ἐπαρχίας, ἢ μὲ εἰρηνοδικεῖο, ἢ μὲ δικαστήριον, ἢ μ' ὅ,τι ἄλλο εἶχε ἀπὸ μίξις ἀρχῆς μεγαλοσιάνικου, ἂν καὶ κείνος τῆς Πολιτείας ἢ διοικητικῆς τῆς δικίσεως καὶ ἡ δικαστικὴ τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ρεζιλικὲς θεωρίαι, ἀλλ' οἱ οὐσιαστικὲς ἀνοησίες τῆς ὑπαγόρευαν νὰ τὰ καταργήσῃ.

Ἐμεῖς τί κάνομε σὲ δυοίους ἢ ἀνάλογες περιστασεις; Καταργοῦμε ἐπαρχεῖα, καταργοῦμε νομαρχίες, καταδικάζομε τὰ δικαστήρια, καταργοῦμε εἰρηνοδικεῖα, βυζαίνουσι τοὺς δήμους καὶ ἀρπάζομε

θυμισμένη καὶ κρατήσε τὴν ἀνακνή τῆς ἢ Χρυσούλα νὰ μὴ τὴν ξυπνήσει, νὰ μὴ τῆς ἀγγίξει καὶ πεταχτεῖ ἀπάνω καὶ μπήξει τίς φωνές καὶ τὰ γέλοια καὶ κάμει χίλις κομμάτια τὴ σιωπὴ τὴ λειτουργικὰ πού κρατοῦσε δλα τὰ πρᾶματα γύρω ἀσάλευτα κ' εὐλαβητικά. Τόσο ἀσάλευτα καὶ τόσο εὐλαβητικά πού μῆτε οἱ κουρτίνες, μῆτε ἡ λάμπα, μῆτε οἱ ταντέλες, μῆτε ὁ Ὀρέστης τολμοῦσανε νὰ πάρουνε τὴν ἀνακνή τους γιὰτί νοιώσανε Κάποιον μέσα στὴν κάμερα νὰ κάθεται μ' ἀπανωτάλλο τὸ πόδι του, Ἀφέντης.

Ἐῖτανε ὁ Θάνατος πού καθότανε στὸ προσκεφάλι τῆς Χρυσούλας καὶ τὴν κύταζε μὲ μάτια νυσταγμένα.

X

Σήμερα ἡ ἀνακνή τῆς Χρυσούλας εἶναι πῶς λαχανιασμένη καὶ πῶς ἀνώμαλη καὶ τὴ συντροφεῖ τὴν ἕνα ροχαλητὸ τσιρηχτὸ ἀγωνίας. Τὰ δάχτυλα τῆς Χρυσούλας σπασμωδικὰ κινοῦνται μέσα στὸν ἀέρα, σὰ νὰ θέλουσι νὰ σταματήσουν τίποτα, σὰ νὰ θέλουσι νὰ διώξουσι Κάποιον ἀπὸ τὸ προσκεφάλι τῆς καὶ νὰ παρακαλέσουσι καὶ νὰ τοῦ ποκλαυτοῦνε.

Τὸ πρόσωπό της εἶναι γαλαζίον, τὸ δερμα τῆς ψυχρὸ, κ' ἕνας ἴδρος πηχτὸς περιχύνει ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ μουσκεῖ τὰ προσκεφάλια, τὰ ροῦχα, τὰ σεντόνια. Ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ σφιγμένο, ἀπὸ τὰ δόντια της κλειστὰ βγαίνει κάποιον ἀνκρηρὸ φύσημα—σὰν ἀγκομαχητὸ μικροῦτσικου πουλιου.

Εἶναι σὰ μεσοκοιμισμένη. Μιὰ ἀντάρκα θολὴ εἶναι μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια της, μιὰ νάρκη πέφτει ἀπάνω της, λὲς καὶ πεθαίνει ἀπὸ ἀσφυξία ἢ Χρυσούλα. Καὶ δίπλα της ἕνα μπουκέτο κρίνα πεθαίνουσι κι αὐτά.

Ὁ γιατρός εἶπε σήμερα πῶς δὲ θὰ ξανάρθει πιά.

Ἀποπάνω της ὁ Ὀρέστης ὀλομόναχος. Δὲν μποροῦσε νὰ σκεφεῖ τίποτα· κρατοῦσε μόνο τὰ χέρια τῆς Χρυσούλας καὶ σῶπα νε.

Τὸ παράθυρο εἶτανε ἀνοιχτὸ κ' ἔμπαινε μέσα ἕνα κομμάτι οὐρανός, γλυκὴς κι ὁμορφος, σὰν τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πρῶν ὅλο ἔμπαινε ἀλαφροπατώντας μέσα κ' εἶτανε ὁμορφος κ' ἤρεμος σὰν τὴν Καλοσύνη καὶ πήγαινε κι ἀνέβαινε στὸ κρεβάτι τῆς Χρυσούλας καὶ τῆς φιλοῦσε τὰ μαλλιά καὶ τὰ χέρια, σὰ νὰ τῆνε καμιά τῆς ἀδερφή.

Ἡ Χρυσούλα θαμπά, θαμπά, ἔβλεπε στὸ νοῦ

τῆς πῶς πεθαίνει. Ποτὲ δὲ φανταζότανε πῶς μποροῦσε νὰ πεθάνει κανεὶς τόσο ἥσυχος, σχεδὸν τόσο εὐτυχισμένα. Τῆς φκινότανε πῶς τῆς εἶχανε ἀνοίξει οἱ φλέβες ὅλες κι ἀπομέσῃ τους ἔτρεχε ἡ ζωὴ της καὶ χυνότανε ἀπάνω στὸ κρεβάτι καὶ ξεχειλίζε καὶ λιμναζε κάτω στὸ πάτωμα καὶ κυλιότανε ἀπὸ τίς σκάλες ἀργὰ καὶ σταλαχτὰ—σὰ μέλι χυμένο.

Ἦρθε ὕστερα τὸ Μεσημέρι.

Κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Ὀρέστη κ' εἶτανε γερομένη δεξὰ καὶ κύταζε ἀπὸ τὸ πκράθυρο. Ὁ ἥλιος ἀπόξω δυνατὸς καὶ ὁμορφος καὶ πάντα νέος καὶ πάντα σκληρός. Κ' ὑψωθήκανε θολὰ στὸ νοῦ της, σὰν κυπαρίσσια μέσα στὴν καταχνιά, οἱ γονεὶ τῆς, τ' ἀδέρφια τῆς, κ' ὕστερα πέρασε ἀποπάνω τους σὰ σύννεφο βρῆι ὁ Ὀρέστης καὶ τοὺς σκέπασε ὅλους μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλον ἤσκιον.

Κ' ὕστερα δὲν ἔβλεπε τίποτα. Τίποτα· κατὶ γραμμὴς μόνο ἀπαλὴς σὰν τ' ἀττικὰ βουὰ κι ἀποπάνω τους κατὶ γαλαζία πρᾶματα, σὰ μενεξέδες ἢ μουσικὴ.

Ἐἶχε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια της καὶ κύταζε, ἀσάλευτη.

Ὅτ ἤθελε νὰ κλάψῃ μερικὰ ἀκόμα δάκρυα πού τῆς εἶχανε ἀπομείνει, μὰ δὲν μποροῦσε. Δὲν εἶχε τὴ

δλα τους τὰ εισοδήματα καὶ δὲν τοὺς ἀφίνομε τὸ μέσο οὐτε ἐνκ δρομάκι νὰ τιάξουνε, ἀφήνομε τὴν κοινότητα χωρὶς ὄργανισμό καὶ χωρὶς κανένα πόρο νὰ ξεβρωμίση τὸ χωριὸ τῆς ἢ ν' ἀνοίξη κανένα πηγάδι, τὴν ἐνορία χωρὶς καμιά ὁδηγία καὶ φιλοτιμητὴ νὰ σάξη καὶ συγυρίση τὴν ἐκκλησιά τῆς, φέρνομε καὶ προξενούμε φευγιδὸ δηλαδή καὶ τὴν ἐρήμωση ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, σπέρνομε ἀλάτι πέρα γιὰ πέρα κ' ὑπερα θέλομε ν' αὐξήσομε τοὺς πόρους τοῦ Κράτους.

Ποιὸ εἶναι πιά αὐτὸ τὸ Κράτος; μὲ ρωτᾷει ὁ συνομιλητῆς μου.

Βλέπω ὅτι ξέφυγα πολὺ ἀπὸ τὴ Μάνη καὶ τὸ Γύθειό μου καὶ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ δρόμο μου, —ἀλλὰ στὸ κατοπινοὺ γράμμα μου.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΠΑΛΙΑΠΗΔΑΣ

Ο,ΤΙ ⊗ ΒΛΕΤΕ

— Στὸ ποίημα «Promethée» τοῦ κ. P. Baudry ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ περασμένο φύλλο πρέπει νὰ διορθωθεῖ τὸ c l o n a (στίχος 4) εἰς c l o u a καὶ ὁ στίχος νὰ διαβαστεῖ ἔτσι :

Et me cloua sur le Caucase des douleurs

— Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ κ. Βενιζέλου πάσανε ἀμέσως καὶ τὰ «Ἀνάγκη εἰλικρινείας» τοῦ «Στρ. Συνδέσμου». Εἶταν καιρὸς πιά.

— Ὑστερ' ἀπὸ δύο φύλλα, θὰ ἐξακολουθήσομε ταχτικά πιά νὰ βάζομε εἰς κάθε φύλλο «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου», ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ τίς σταματήσομε γιὰ μερικὸ καιρὸ, γιὰτὶ εἰντούσαν πιασμένα εἰς ἄλλη δουλιὰ τὰ καινούρια ψηφιδὰ ποὺ τυπώνουνται.

— Τῆλλο Σάββατο, τριάντα τοῦ Γενάρη, στίς 6 τὸ δειλινοῦ, ὁ συνεργάτης μας Ρήγας Γκόλφης θὰ διαβάσει στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά» καινούρια του ἀνέκδοτα τραγούδια.

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ δημοσιεύσομε στὸ «Νουμά» μιὰ πολυσελίδη μελέτη τοῦ κ. Μανόλη Καλομοίρη μὲ τὸν τίτλο «Γιὰ Ὁδεῖα καὶ γιὰ τ' Ὁδεῖον».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Alt. st. Off. Λάβετε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.— κ. R. Bar. στὸ Rouen. Λάβετε τὴ συντρομὴ τοῦ 1909 κ' εὐχαριστοῦμε.— κ. M. Log. στὴ Γενέθη. Λάβετε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

δύναμη νὰ σηκωθεῖ, νὰ ἐπιθυμήσει τὴ ζωὴ, νὰ φωνάξει, νὰ διαλαλήσει πὼς εἶναι ἀδικο καὶ κρίμα νὰ πεθάνει τόσο νέα καὶ νὰ τρέξει στὴν πόρτα καὶ νὰ σταματήσῃ τὴ Μοῖρα ποὺ στεκότανε στὸ κατώφλι καὶ προχωροῦσε, καὶ προχωροῦσε.

Πέθαινε ἀθόρυβα, ἀθόρυβα, σὰ μιὰ δύση, πέθαινε σὰ μιὰ πεταλούδιτσα μῶβ.

Καὶ δίπλα τῆς ὄρθιος, ἀνάμεσα τοῦ Χάρου καὶ τῆς Χρυσούλας, ὁ Ὁρέστης μὲ σκυμένον, ὑποκαγμένο τὸ κεφάλι, ἔκλαιε.

Ὡ! πὼς πεθαίνουε οἱ νέοι! Πὼς εἶναι δυνατό νὰ πεθαίνουε οἱ νέοι! Καὶ πὼς δὲ σηκώνουνται ἀπάνω στὰ κρεβάτια νὰ τραντάξουνε τὸν κόσμον, πὼς δὲν κατεβαίνουε σφιχτοζωσμένοι καὶ ἀτσαλαδύναμοι στὰ μαρμαρίνα ἀλώνια καὶ νὰ βουήσῃ ἡ γῆς ἀπὸ τὸ χροσπαλεμό.

Ἡ Χρυσούλα πέθαινε χωρὶς διαμαρτυρίες, χωρὶς φωνές.

Κι ἀπόξω ἀπὸ τὸ παράθυρο—ὦ! τὴ φρικώδη ἀδιαφορία, τὴν ἀδέξιατη ποὺ δείχνουε στοὺς πόνοους μας ὁ ἥλιος κ' ἡ θάλασσα καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ βουνά!—ἀπόξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ μεσημεριάτικη ὥρα τοῦ καλο αἰριοῦ περνοῦσε καὶ ὄργιζε. Ὁμίε, τί ἀδιάφορη καὶ τί σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ σ' ἐμᾶς—κ' ἐμεῖς πόσον τὴν ἀγαποῦμε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Table with financial data for the Bank of the People, 1909. Columns include 'Ενεργητικόν' and 'Παθητικόν'. Total assets are 14,819,894.14 and total liabilities are 14,819,894.14.

ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΙΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1909 ΠΡΟΣ ΤΟ 1908

Table comparing work of various professions in 1908 and 1909. Shows a decrease in work for many professions in 1909 compared to 1908.

Αἰ εἰς χρυσὸν μερίδες ὑπελογίσθησαν πρὸς δραχμὴν μιάν ἑκάστον φράγκον.

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909

ΧΡΕΩΣΙΣ

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

Table showing profits and losses for the 6 months of 1909. Total profits are 285,608.02.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909 ΔΡΑΧΜΩΝ 56,276.25 ΩΣ ΕΠΕΤΑΙ:

Table detailing the distribution of profits to shareholders, including dividends and interest payments.

Τὸ μῆρισμα πληρώνεται:

Ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸν Κεντρικὸν Καταστήματι μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ παρόντος Ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς τῶν μετόχων Συνελεύσεως, καθ' ἡμέραν δρισθησομένην ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Εἶναι δὲ ἀπληλλαγμένον τὸ μῆρισμα τοῦ φόρου καὶ τοῦ δικαιοῦτος χροσσήμου, ὡς προαναβληθέντος ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ Δημόσιον.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 31 Δεκεμβρίου 1909.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΙΟΝ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ